

יח:

עין משפט
נר מצוה

ש א ב מ"י פכ"ח מהל'
 שבת ה' כד קמח לארין
 פה עור ש"ע א"ח ס'
 שבת פס"ף לב'
 ש א ב מ"י פ"ג מהל'
 שבת עשור הלכה
 כ עוש"ע א"ח ס' תקנח
 פס"ף ח'
 ש א ב מ"י פ"ד מהלכות
 י"ט הל' יז'

רבינו חננאל

ואקשינן התינה שבת,
דאיכא לימירי מעטני דרא,
דחוצה שבט שריא,
אלא יו"ה'י ש'אסור
מאי חבצה איכא
לימירי, דליכא לימיר
נראה כמיקר, למע טובל,
נראה כמתקן עצמו.
ויעשרי רבא ורואי רבשכא
ש'י ביהוד'י נמי שרי,
דליכא מירי דרבשכא שרי
ביהוד'י אסור. ומעשינן
ימי אית ליה (לרבא)
הואיל, הוואיל, והתנן
החורש בשני לא יצטע
רובא, חורש, אבל טעמא
דכדרינא אבא נהרמא נהרמא.

כל חייבי כפרות מובאין בדרבן בין בתשעה באב בין ביום הכפורים. היינו דוקא להני שטובלין טבילה מנאולה בזמנה אבל השתא של טבילות שטובלין שטובלות היינו טבילה שלא בזמנה דהן ספרות ו' נקיים מספק שהן וצות אינן טובלות נט' באב וציוה"כ ומיהו י"ח לחלק בלחצור ציומה (דף פח.) גזות ויולדות ציונים בלילה וצות וצות טובלות ציונים בעל קרי טובל והולך עד המנחה כדי שיתפלת תפלת המנחה טהורה אבל לאחר המנחה לא יטבול מפרש הסם טעמא דלא מושת מושת נעילה הי"ח יכול להמחין עד הלילה ויטבול ויתפלת תפלת נעילה בלילה ואמאי אינו טובל ציונים כדי שתהא טבילה בזמנה אלמא ש"מ ספקר ההוא תנא לטבילה בזמנה לאו מנחה ואפליה הכי שראו ציוה"כ ומיהו

תחשבה בזה אין טוענין כר' חנינא בן אנטיגנוס דאמר יכדא
בית אלהיו לאנד טעילה אחת בשנה וקאמר עלה בירושלמי הורה
ר' לוי כר' חנינא בן אנטיגנוס ולית הלכתא הכך משה דקאמר כל
חייבי טעילות וכו' ועוד אומר ר"י דבמה אין טוענין לא ביוה"כ
אלא בנ"ט בזה דדוקא שם הוי עסקין בטעילות חייבי לטבול מיד
בנ"ט שלא יטמאו הסהרות אבל השתא דהטעילה אינה בזה אלא
לטהרה לנעלה יכולה היא לרחוק ולחוף ערב ויוה"כ כדי שתסרוק
עשרה וחופפת מעט למזוזא יום הכפורים משום דלר"ח חפיה
סמוך לטעילה וכן נ"ט בזה דאמר חפ"י טבול ביום הכפורים וכן
בזה דאמר סלעלע:

וְיִשְׂרָאֵל שֶׁמִּשְׁתַּיִקֵּן הַיָּמִים בְּבֵלִי אֵכֵן לְמַהֲרָן. אֲכַל לֹא כָכִי עַן

לפי שהוא מקבל טומאה מן המשקין וגמלא שהוא מטביל
 ילי וא"מ אלא אין מטבילין אותו הלא ירבה תרתי לטובתא חדא
 וטומא ברי"ט ועוד דלא נטמא כי אם בנזל הטומאה וכילי עלמא
 מוריס דמטבילין לכל הפירושים ללשון ולמאן דמוקי מתניתין בשבט
 כרענן מיהא אבל למאן דמוקי לה ברי"ט ודי קשיא וי"ל דרי"מ א"ר
 בנזל הטומאה לכלי בידים כדי שיעבילו דדוקא כשנטמא כבר
 בנזל הטומאה הוא דמטבילין אותו אבל אסור לטמאותו על מנת
 להטבילו ברי"ט: **אין** מביאין את הב"י ע"י גבי מימי ה"ה
 דדברי רבי בין דנדיב חממים ונפסדתי היה כתוב אפכה השקה
 וסיפא בייט ולגירסת רש"י רשא בייט וסיפא בשבט ועל פי התוספתא
 חזק חזק לפרש רשא בייט וסיפא בשבט אלף אם כן תפרס אפכה
 חזק חזק לפרש רשא בייט וסיפא בשבט אלף אם כן תפרס אפכה

ידי לפי, וכן והשיבו היקבנים.

יום טוב פרק שני ביצה

בשכר. חוס: מי המשרה. שזורין הפשמן בכן: ביום הכפורים. ששקור ברחיה משום עניו ומותר טעבילת מזלו דלקמן: מאי איכא למימר. הא דלא מוכחא מלתא דלעבילת מתכוין ולא כמיקר: מי איכא מידי. דמלכא דבשבת שרי ליה איכור דרבנן משום דדמיא לזולתא: מי איכא הכפורים אכור. משום מלכא כי הא דבעית למסרי עליה משום דנראה כמתקן: כיון דבשבת. דחמירא מלכאש שרי משום טעמא דמיקר: ביום הכפורים נמי שרי. ואע"פ דלא נראה כמיקר שלא מתמיר לענין מלכאש ביום הכפורים משבת: ומי ליה הו"ל. באיכורי שבת כה"פ משום דשרי בהא לא תשרי בהא: לא ינעם בכן לא הסומך.

לרפואה לכל רפואה בשבת גזור
רצון משום שחיתק סממנין שהיא אב
מלתא טוחן: **לכל מטבל הוא**. זו
מלתא דכרטי: **אלא יגמט וטולע**.
דמוכחא מלתא דלרפואה עבדי: **ואחר**
אביי גרסינן: ורבא אחר גרסינן:
קודם עבול. קודם אכילה גמגמ
ובולע דלף מוכחא מלתא דלרפואה
דסברי חומץ אחיז ליה למילל: **לאתר**
עבול. לאחר אכילה ועבול מאלטו
בחומץ דתוכחא מלתא דלחא חומץ
כעי למטעם אלף משום רפואה
ואחאי הרי קודם אכילה שבת גמי
מוחר ובחאי שבת אחא אוסרו ובחאי
שבת אחא מחזירי: **ינחא הוילי**
וקודם אכילה שרי דגראה כחפץ
בדלעיה חומץ שחיקו לאחר אכילה גמי
שאין חלוק בשעור"ג של שבת: **הדר**
כזיב רבא מהסביל. דחומץ ושעיה
כאביי ואת זו דעבילה דלית לה
הוילי אמר לאחר חזרה: **דלמא מהא.**
דעבילה דזיב"ה הדר כי ושל חומץ
אמר באחרונה: **לא ס"ד.** למיסר
טבילה דזיב"ה: **בין כהשט כבב בין**
ביום הכפורים. ואש"פ שסוקרין
דמילתא: **אין מטבילין כלי.** השרי:
טבילה עג גב השקת מימיו לטהר:
הכי גרסינן דסניא **אין מטבילין אס**

הכלי על גבי מימיו לטהרם ואין
משקין את המים ככלי אכן לטהרן דברי רבי וזמנים ואחרים מטבילין
כלי על גב מימיו לטהרן ומשקין את המים ככלי אכן לטהרן מני
דברי קטאי השקה אי רבנן קטאי הטביל אי בעית אימא רבי אי בעית
אימא רבנן אי בעית אימא רבי מחנא ירשא ב"ט וסיפא כשנת כשנת וכולה
מחנא ב"ט וזי קטאי אימא רבנן וכולה מחנא כשנת. וסיפא אי רבי קטאי
דברי רבי אפר ומחנא רבן משקין און קטאי הטביל דליתא ב"ט
להטביל ומחנא קטני און מטבילין ומשי רישא דמחנא רישא דמלחא
דריב דאריי הטבילה לאקרה הא השקה שריא אריי רישא וסיפא
דלמליה דלשר כ"ט השקה אריי כשנת און רבנן מני רישא אריי ב"ט
ויסוף אריי כשנת והכי קאמר מטבילין כלי על גב מימיו לטהרן ב"ט
ויכל שרן דמשקין ומשקין את המים ככלי אכן כשנת השקה אין
הטבילה לא ומחוספתא דריבא וזמנים כשנת מני כה הכי אין
מטבילין את הכלי על גבי מימיו לטהרן ב"ט ואין משקין את המים
ככלי אכן לטהרן כשנת דברי רבי וזמנים ואחרים כ"ו והשאלה דריבא
מחוספתא הכי אי בעית אימא מחנא רבנן היא וכולה מחנא כשנת
הכלן הטבילה אפירא והשקה שריא כרבנן דלמני משקין את המים
ככלי אכן לטהרן כשנת השקה היא דשריא הא הטבילה כללי אפירא
ואי

ואין משיחין וכו'. הכי גרים רש"י העולה קודם השקה בין
 ודס העולה והכל אחד אלא שגרתה הספרים גרס רשא בשבת
 הגיה רש"י הגירסא ולפי מה שכתוב בספרים השקה קודם העולה
 ו' הלי דהנני משיחין אבל לא מטבילין ושבוש הוא בדפוס רש"י:

אמר

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]